

La visita d'un escriptor

Sempre que podem, des del Club convidem autors que puguin compartir amb els participants l'experiència de l'escriptura. Fins a una quinzena han passat per les diverses sessions al llarg de la història del Club, i fins i tot alguns d'ells han repetit i han tornat per parlar amb els nostres lectors. El passat 15 de febrer ens va visitar Pep Puig, i ens va fer especial il·lusió aquesta circumstància perquè aquest escriptor, i la seva novel·la *La vida sense la Sara Amat*, van ser distingits amb el XV premi Maria Àngels Anglada, un guardó que concedeix el nostre institut i que premia la millor obra publicada al llarg de l'any.

La presentació de l'autor va anar a càrrec de la Júlia Terrades i tot seguit en Pep Puig va començar explicant l'argument de la novel·la i com el desig dels dos protagonistes, els preadolescents Pep i Sara, mou tota la trama: per una banda la Sara vol sortir, vol fugir d'un poble que l'afoga, perquè no hi encaixa i se sent diferent; per l'altra, en Pep està fascinat pel magnetisme de la Sara, enamorat, i desitja estar amb ella sigui com sigui. De fet, la novel·la, va explicar en Pep Puig, és una història d'amor, i com en totes elles, hi ha una mena de combat inicial, de lluita, de tensió: una nena que no creu, que renega de tot, i un nen que encara és molt nen, que creu sempre als pares i als mestres. Aquesta és una distància molt grossa al principi de la novel·la però poc a poc s'aproparan i junts passaran a l'altra banda de la infància: a l'adolescència.

Aquí alguns lectors li van preguntar pregunta si era una obra autobiogràfica, si ell és en Pep, si existeix la Sara... En Pep Puig va explicar que ell anava a una escola només de nois, que quan començava l'estiu anava al seu poble i que, sovint, quan veia una noia que li agradava, sentia aquesta mateixa mena de fascinació, enamorament. A partir d'això, la resposta va ser clara: sí, la Sara va existir. I l'autor va interpel·lar els assistents: "*No teniu ganes de marxar vosaltres de Figueres?*" "*I no heu tingut mai el somni que la persona que us agrada es planti a la vostra habitació?*" Aquí, rialles, mirades dels alumnes i comentaris es van desfermar. Una alumna va comentar que ella sí que vol marxar de Figueres, però no perquè s'hi afogui, sinó per la necessitat de viatjar, de descobrir món.

De forma natural, els assistents van passar a parlar de l'adolescència i del món que viuen els nostres joves lectors. En Pep els va recomanar que agafessin distància i que, quan surtin de l'institut, marxin. *2La Sara ho fa així, desapareix!*". L'escriptor, però, no ens va acabar de dir si la Sara és una invenció del noi protagonista o si tot el que ha viscut aquest noi és real.

En Pep Puig va subratllar que per a la Sara la lectura també és un refugi, una mena de fugida, i per això es capbussa en *Guerra i Pau* de Tolstoi, com ho podria haver fet en *Anna Karenina*. Llegir, reflexionava en Pep Puig, és una bona manera de posar paraules en aquesta època "muda" de l'adolescència, on no sabem què ens passa. És una bona manera de reorganitzar el caos en què vivim; i tots els assistents van riure en aquell moment, perquè tots sabien ben bé de què els hi estava parlant l'autor.

Com no, va sortir el tema de l'enamorament, i l'autor explicà com, de fet, quan ens enamorem, ho fem d'un fantasma, d'una fantasia, perquè d'alguna manera desitgem allò que voldríem que fos, ens fascinem pel que ens imaginem que seria o hauria de ser.

Finalment, el novel·lista ens va parlar del cinema, molt important per a ell. De fet, de *La vida sense la Sara Amat* se'n va fer un curtmetratge i ara en sortirà una pel·lícula. El guió és un xic diferent, perquè la Sara i en Pep són més grans que a la novel·la, i lògicament a l'habitació passen més coses... No desvirtua això l'esperit de la seva obra?, van preguntar els lectors. En Pep és conscient que el món del cinema és difícil, i el que en surti finalment sempre serà diferent, però ho accepta amb il·lusió. I apassionat del cinema com és, va recomanar pel·lícules com *Els quatre-cents cops*, *Adiós muchachos*, *La lengua de las mariposas*...

Per cloure, i en veure l'entusiasme dels alumnes, en Pep Puig ens va anunciar que ens enviarà un conte on la Sara i en Pep només tenen uns deu anys. Li hem promès que el llegirem!

La sessió es va cloure amb la tradicional foto de grup, berenar i signatura de memoràndums. També es van repartir els poemes de Josep Maria Frigola (Jom Friser), que recitarem a la propera trobada amb presència del poeta, i la novel·la de Joan Gasull, *El pacifista que pretenia volar una discoteca*, que llegiran els alumnes de batxillerat; i per acabar es va recordar que el dijous començarà un curs d'escriptura a càrrec de M. Mercè Cuartiella: tota una festa cultural!